

TE ULLISHTAT E VJETRA

ADEM ZAPLLUZHA

TE ULLISHTAT E VJETRA

Redaktor:
Esat Loshaj

Recensent:
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

TE ULLISHTAT E VJETRA

ADEM ZAPLLUZHA

TE ULLISHTAT E VJETRA

“TREND”
2017

Esat Loshaj

TE ULLISHTAT E VJETRA Adem Zaplluzha Shtëpia botuese Trend Prishtinë -2016

E nise këtë vështrim timin me një thënie të GETES ....Ju na fusni në jetë, ju lejoni fatkeqin të behet fajtor..... E nderuara audiencë, miq të artit letrar, duke e vlerësuar drejtë këtë libër poetik, sikur më lindi një ide, se poeti Adem Zaplluzha, është i lidhur ngushte me dashurinë ndaj atdheut, gjeografisë së tij, historisë, dhe artit deri në klithmë dhimbjeje. Unë dua sot në këtë takim promovues, të kujtoj e të vlerësoj, dhe me respekt te jap konsideratën time dhe falënderimin tim, që përpara nesh kemi sot një libër me vlera të qëndrueshme ideo-artistike dhe përmbajtësore, një libër sa të veçantë për nga struktura poetike, me një leksik të pasur, me qëndisma fjalësh poetike, ku shprehet gjithë dashuria për një angazhim fund e maje poetik. Adem Zaplluzha, ky emër i njohur në letrat shqipe, na vjen sot përpara nesh me një libër poetik , që vërtetë na zgjon mall për poezinë e angazhuar, që me aq mjeshtri dhe përkushtim, na sjell një botë të re në letërsinë shqipe.

*....Fjala në përgjithësi i takon njeriut, ndërsa shkrimi i takon pikërisht njeriut të kulturës. Shkrimi

është simbol i madh i largësisë, jo vetëm asaj hapësinore, por para së gjithash , largësisë kohore. Të folurit dhe të dëgjuarit është një akt që ndodh në afërsi dhe në kohën e sotme, ndërsa përmes shkrimit u flasim njerëzve të të cilët asnjëherë nuk i kemi parë ose te cilët ende nuk kanë lindur. Përmes shkrimit, zëri i njeriut dëgjohej shekuj me radhë edhe pas vdekjes së tij....* (Osvold Spengler). Kjo përmbledhje me poezi është një lirikë e bukur, një lirikë e drejtpërdrejtë , është një këngë e kënduar me shumë dashuri. Adem Zaplluzha , e mbarsë me një leksik shumë të begatshëm fjalësh që vërtetë rrallë i ndeshim në librat e krijuesve letrar. Lidhja kësaj radhe është Prishtinë Sarandë, ku kryefjalë është pema e fisnikëruar, ulliri, kjo pemë që flet shumë , që ka vlerë shumë dimensionale , por pa i anashkaluar figurat metaforike si, lulet, detin, zogjtë, shiun, gurët, anijet....po thahen edhe gurët, luftërat e zeza, ullinjtë e atdheut tim, lehin edhe shirat etj. Në këtë libër, larmia e temave që trajton poeti Zaplluzha, që rrokë syri i mprehte i poetit, është e pafund, veç të duket se përpos temës së bukurisë dhe dashurisë, që shkurt shpjeguar me lartë , poeti merret detyrimisht edhe me temën e atdheut. Këtu shpreh kujdesin më të madh , sikur kërkon të thotë atë që të tjerët s'kanë arritur ta thonë. Zaplluzha, ka preformuar t'i kushtohet i tëri këtij atdheu, dhe nuk ndjen vetëm detyrimin qytetar por diçka më shumë , detyrim poetik. Në këtë moment , kur edhe një ulli merr të tillë vlerë ,

nuk ka se si të mbesin jashtë vëmendjes ,
impresione të shkëputura , që së bashku përbejnë
të tërën. Adem Zaplluzha, sikur me këtë libër , sjell
porosinë me shumë se kushdo intelektual, më
shumë se çdo intelektual, artisti, e me shumë se çdo
artist, ndoshta poeti, është ai që e do deri në fund
deri në skutat më të imta lirinë.

Dhe, për fund : është e çuditshme , poetet mund të
jenë nga çdo pikëpamje , shumë larg njëri tjetrit,
dhe përsëri , në çdo gjë që thonë kanë nj lloj të
drejtë. Unë u kënaqa me një libër kaq të mirë, besoj
që edhe lexuesit do ta kenë këtë kënaqësi! Urime
autorit, shëndet dhe suksese në librat e
radhës.....Pejë , 2016

Cikli i parë

Ah ullinjtë e atdheut tim

I SHTRIJ DUART NËPËR KORRIDOR

Çfarë të pi sonte
I zbrazta të gjitha gotat me helm
Po qajnë ullinjtë e atdheut
Zambakët përfundimisht qenkan fishkur
Një etje e tejdukshme fundoset në mua

Në këtë natë të vonë endacakësh
Asnjë njeri nëpër pijetore
Vetëm zërat i kontejnerëve dëgjohen
Dëgjohen si një ulërimë e sëmure
Këngët e zorrëve që nuk prajnë

Gota gjysmë e zbrazur shikon
Shikon kah derdhet sterra
As zëzëllima nuk banon këtu
Kah shkuan marinarët
Më thanë se u fundosën të gjitha anijet

I shtrij duart nëpër korridore
Zbrazëtia hingëllon
Hingëllon si kali im i luftës

Derisa pijetorja i përkund ëndrrat
Në thellësinë e shpirtit zbrazen gotat

PARA LINDJES SË AGIMIT VARROSËM VDEKJEN

Ikën edhe kuajt e luftës
Flamuj e grisur nëpër rrugë
Ua verbojnë sytë e zogjve
Luftëtarët i lëmë nëpër istikame
Para lindjes së agimit varrosëm vdekjen

Kocka të thyera nëpër hendeqe
Njerëz pa emër
Bredhin si zogjtë shpirt thyer
Fluturat po i mbledhin krahët
E djegura të ditës

Grat e frikësuara i shkulin flokët
Kardinalë me temjan
Përkundin dhembjen e luftës
Kuaj të gjunjësuar deri në përbuzje
Bëjnë gjumin e fundit mbi xhadenë e vrarë

Ato të përdalat veç janë larguar
Me barrën e trishtimit
Po ikën edhe treni i fundit

Çfarë t'i bëjmë orës së vjetër
E cila s'është në gjendje të tregoj kohën

ME FLOKËT E SHPRISHUR TË JONIT

Asnjë kambanë nuk dëgjohet
Në qytetin e dyzetë Shenjtorëve
Paskan vdekur edhe ullinjë
Peshqit e ngordhur nëpër tasa konservash
Luajnë një valle mortore
Me flokët e shprishur të Jonit

Në Porto Palermo mbrëmë Pashë një hije
Pashë se si bredhte
Mbi dallgët e shprishura të detit
Kjo heshtje tinëzare
Më duket se i zgjoi
Zërat e vdekur të kabanave

Asnjë njeri nëpër bregun e vvarë të detit
Nuk bënë kryq mbi varrin e vithisur
Qenkan fishkur edhe baladat
Kush këndoi mbrëmë aq trishtueshëm
Elegjinë e ikonës
E cila mbi dymijë vjet kacafytet me vdekjen

Sarandë, 23 gusht 2016

ASNJË ZANË BJESHKE NUK PAMË

Në shuplakat e djegura të dallgës
Noton një anije e dehur
Ku mbeti vaji i grave të peshkatarëve
Që aq trishtueshëm
Vajtuat mbrëmë fatin e fanarit të fundosur

Një sirenë e bardhë
Në kepin e atdheut të dhunuar
Vajtonte fatin e dunave të vithisura
Nën rrënjët e ullinjve të shkullur
Dëgjohet zëri i trishtuar i një violine

Një kohë të gjatë brodhëm rrugëve
Brodhëm si të dehur
Monopateve të pikëllimit
Asnjë zanë bjeshke nuk pamë
Pranë verit të luftëtarit të panjohur

Dy zogj të bardhë
Po qajnë mbi dunat e dhembjes
Po qajnë edhe lisat

Te muranat e rrënuara
Gati njëmijë vjet s'pushuan zërat e rrapeve

MË JANË SHTANGUR NOFULLAT

Sonte më nuk jam i vetëm
Vallja e gotave
Po e çmendin pijetoren
Era frynë nëpër xhamat e thyera

Si nga ndonjë hon dëgjohet
Një zë tejet i largët
Nëpër fusha fluturojnë lejlekët
Ndoshta kurrë më nuk kthehen mes ullinjve

Sterra po i lyen muret e baltosura
Një ikonë e vjetër
Me qindra vjet qëndron i varur në mur
Nga sytë e kornizës pikon dita

Nuk kam më zë
Më janë shtangur nofullat

Si të zgjohem nga kjo letargji
Kur kaq shumë dhembje kam sonte
KËTIJ SHIU TË LODHUR

Dyzetë flutura parajse
Shikonin pasqyrën konvekse
Një dritë përtej dritës
Mbante në dorë kryqin e gurtë

Disa zogj shtegtarë
Fluturonin përtej asaj bjeshke
Një zanë mali shikonte në heshtje
Se si zbritnin të reshurat

Këtij shiu të lidhur
Sivjet nuk i paska mbetur aspak fuqi
Si një grua e moshuar
Zbret nga shpirtrat e mjegullave

Për çudi hëna e babëzitur
Shikon udhën e shirave
Shikon kah derdhen në tokë
Nëpër ëndrrën e lodhur të ditës

Ne gjithmonë ëndërrojmë
Një tjetër lloj shiu
Ëndërrojmë kah lëshohet mbi tokë
Si pendla e këputur e pulëbardhës

Sarandë, 24 gusht 2016

AH ULLINJTË E ATDHEUT TIM

Mbi kiçin e anijes së braktisur
Para dymijë e sa vjetëve
U ulën dy pulëbardha
Njëra mbështeti kokën
Mbi krahun e këputur të tjetrës

Një marinar i dehur nga dhembja
Shikon se si bisedojnë ullinjtë
Bisedojnë
Për rrugën e gjatë të mjegullave
Që do të nisen që nesër

Era e shfrenuar nuk ndalet dot
Frynë nëpër shpirtin e fanarit
Gratë e peshkatarëve
Paskan dalë qëmenatë
Me i pritur anijet e fundosura

Në bregun e djathtë të ditës
Një njeri i moshuar
I ujite ullinjtë
Që fishkeshin nga dhembja

Ah ullinjtë e atdheut tim
Në dorë të kujt paskeni mbetur

PO THAHEN EDHE GURTË

I prenë deri në rrënjë
Asnjë ulli nuk lënë mbi tokë
Si do t'i martojmë djemtë
Ne kurrë nuk bëmë dasma
Pa u pjekur ullinjtë

Ishin disa luftëra të zeza
Por ullinjtë
Gjithmonë piqeshin
Piqeshin para kohe
Se u dashtë t'i martojmë djemtë

Kurse sivjet
Po thahen edhe gurtë
Nuk kanë se çfarë të han as zogjtë

Një kohë e zorshme
Për fluturimet e pulëbardhave

NË VORBULLËN E DETIT

Si një anije e braktisur
Duket në horizont
Pulëbardha e plagosur

Paskan ikur edhe fluturat
Në këtë tavernë
S'shoh asnjë marinar të dehur

Në vorbullën e detit
Mbi një kep të verdhë
Me lot mallëngjimi qajnë dy sirena

Dallgët e sëmura

Po i sjellin peshqit e ngordhur
Kush i preu mbrëmë ullinj të e verdhë

ANIJET E LASHTA MITOLOGJIKE

Më duket se ishte tepër vonë
Për të ecur
Ndoshta edhe më vonë
Për t'i ngjarë gurit të varrit
Dilemë hamletjane
Të jesh ose të mos jesh

Një hije morbide
Sillej si oreol rreth kokës sime
Asgjë tjetër
Përpos lehjeve të cerberëve
Kolona ngjante
Pallamarëve të anijeve në fundosje

Ecja ishte e lodhshme
Dielli fundosej në horizont
Fundosej si një varkë e thyer
Nga brigjet e Jonit

Dolën në sipërfaqen e dallgëzuar
Anijet e lashta mitologjike

BURONIN NJËQIND DIEJ NË DITË

Ajo ishte alfa dhe omega
Nga syri i saj i majtë
Pikonte hëna
Kurse nga e djathta
Buronin njëqind diej në ditë

Njërën sy e ruante për dritën
Kurse tjetrin
Për një tjetër dritë
Që do lindi
Në qytetin e shenjtorëve

Dyzetë kambana jehuan mbrëmë j
Mbi muret e lashtësisë së mykur
Dyzetë herë nga dyzetë zëra

Kumbuan në thellësinë e detit
Kur me ngashërim dëneste qielli

DITËT KËTU NGJAJNË ME PLUHURIN

Të thashë mos mendo për nesër
E nesërmja
I ngjan një tjetër nocioni
I cili rri gjithmonë zgjuar
Në hapësirën e mendjes së njeriut

Më duket se të thashë
Por mbase nuk pata
Se kujt t'i them
Për një të nesërme
E cila veç sa nuk ka mbërri

Ditët këtu ngjajnë me pluhurin
Ose me gurtë
Që pëlcastin nga zabullima
Askush nuk i kupton të uriturit
Vetëm kontejnerët ua dinë hallin

Të thashë ose më the
Çfarë kuptimi kjo fjalë sonte
Kur ajo s'peshon sa një pendël

Në krahun e djathtë
Të trishtilit të plagosur

KY SHI I KRIPUR SI VETË DETI

Mbrëmë rrugëve të qytetit
Pashë flamuj të grisur
Njerëz me kukëza të thyera
Para shumë viteve këtu ishte lufta
Por më duket se asgjë s'ka ndryshuar

Afër një statuje kalon një vogëlush
Sa shumë i ngjan
Lulit të Migjenit
Ngjante aq shumë
Sa që desh e thirra me emrin e vërtetë

Shiu i Sarandës nuk i ngjanë
Shiut të qytetit tim
Më duket se është shumë më idhnak
Me të dy duart e forta
Troket mbi ullukët e vjetër të qytetit

Ky shi i kripur si vetë deti
I paska edhe flokët e shprishura
Rri ulur mbi kepin e dhembjes

Dhe i kashais ditët
Me krehrin e kujtesës

GJEN NJË SHTEG MES DETIT

Thonë se dimri asnjëherë
Nuk vjen këtu
Edhe nëse e humb rrugën
Këndeje pari kurrë nuk kalon

Gjen një shteg mes detit
Dhe del nga ëndrra e pa ëndërruar
Për t'i mos hidhëruar motrat
Shkon e pushon në male

Pranvera dhe vjeshta
Gjithmonë sjellin trëndafil pa gjemba

Kurse vera kjo stinë e bekuar
Vasha me sy të kaltër e lëkurë të bakërt

DELET E BARDHA

Përtej muranës
Plepa të tharë deri në rrënjë
Ulli të shkukur
Haj medet
Çfarë po ngjan me ullinjtë e atdheut tim

Një lule e fishkur
Përtej saj breshka e ngordhur
Barinjtë po ikin nga kullosat
Delet e bardha
Po i shesin lëkurat e regjura

Një njeri i vetmuar
Po i shkulë vetullat e pemëve
Bari sapo ka filluar të shikoj

Nga sytë e lëbyrtë të ditës
Po derdhen lumenj të turbullt

NGA KJO PEMË E SHENJTË

Nëpër shtëpi s' shoh njerëz
Rrugët janë boshatusura
Asnjë turtull
Nuk shoh mbi plepin e lagjes

Sonte më dhemb koka
Nga duart e mi pikon sterra
Kush hyri në ëndrrën time
Që troket me kaq rrëmbim

Ju nuk ishit këtu
Kur unë mësova për zjarrin
Nga kjo pemë e shenjtë
Me shekuj huazova dritën

Sonte sërish po më kujtohet
Ardhja e juaj

Ishit të tërbuar si kafsha e uritur
Kurrë më nuk pashë njerëz si ju

EDHE NJERËZIT JANË TË TILLË

Për çudi
Sa pak statuja paska ky qytet
E sa shumë njerëz
Bredhin rrugicave të ngushta

Shiu këtu asnjëherë
Nuk i merr për dore sokakët e mermertë
Edhe atë ditë kur bie
Zbret nga qielli si pendël korbi

Më thanë se gjithmonë
Shiu ka qenë i mirë këtu
Ky qytet i shenjtorëve
Përherë i prite të reshurat blu

Edhe njerëzit janë të tillë
S'janë të shenjtë

Por as të mallkuar nuk janë
Qëndrojnë diku mes të mirës dhe së keqes

VETËM TALLAZET E DINË KËTË FSHEHTËSI

Sonte dua që mes këtyre vargjeve
Ta vendosi shpirtin e qytetit
Të bisedoj
Me ato pak statuja të mermerta

Dua të dëgjohej zëri i heshtjes
Dhe ai zë i së nesërmes
Këto rrugë të kripura me shekuj
I ndjejnë hapat e piratëve të njohur

Një zë i lashtë sa vetë koha
Tregon se kurrë këtu
Nuk pat etje
Vetëm tallazet e dinë këtë fshehtësi

Më tha edhe një mik Sarandjot
Se njerëzit e këtij qyteti

Shumë u ngjajnë shenjtorëve
Dreqi le ta hajë sa shumë u ngjajnë

NJË ZOG NDOSHTA I ZI

Më duhet të eci përtej çdo mundësie
Këtë udhë të gjatë
Më duhet ta kaloj për njëmijë vjet
Kurse kalldrëmet ilire
Po u ngjajnë sfinksave të lashtë

Kjo kohë e mbrapshtë
Po i tejkalon të gjitha durimet
Lart në qiell
Dëgjojmë lehjen e hënës
Kurse në tokë s'ndalen lukunitë e tërbuara

Një zog ndoshta i zi
Një kohë të gjatë mbeti pa çerdhe
Po ashtu edhe lejlekët
S'patën se ku t'i vendosin vezët
Një kohë e ligë na e zuri bishtin me derë

Sarandë, 24 gusht 2016

NËN QIPARISIN E DJEGUR

Asnjë gjurmë nuk mbeti
Nga hapat e mbrëmshme
Ishte një stuhi e paparë
Në brigjet e lodhura të Jonit
Një anije e braktisur
Përkundte fatin e meduzës së bardhë

Shiu nuk kishte të ndalur
Trokite si i çmendur
Mbi qivurin tim
Një hënë e molisur
Shikonte kah largohej perëndimi
Mbase dielli kishte humbur rrugën

Nën qiparisin e djegur
Asnjë zog nate nuk pushon sonte
Vetëm hutini i lagjes
Paska mbetur peng

I një tregim të cilin ndoshta nesër
Do e mësojnë zogjtë e fëmijërisë sime

SHIU IDHNAK NUK PRANTE

Si hordhi të zeza ia behën këtu
Mi shkulën të gjitha këngët
Pa asnjë parathënie mbeti fjala e njeriut
Ndoshta kështu
Qe shkruar nga perënditë

Dallgët nuk kishin të ndalur
Peshku i artë kishte ikur
Me anijet e para të mëngjesit
Një pulëbardhë e vetmuar
Njëmijë vjet po vajton në mol

Deti dukej si një njeri i çmendur
Nga të katër anët e hapësirës
Frynte bura e hallakatur
Deniku në largësi
Mbase qante si kërthi

Shiu idhnak nuk prante
As vetëtimat s'kishin të ndalur
Për çudi

Perënditë e deteve
Gjatë tërë kohës nuk bëzan

TRËNDOFILAT NUK ÇELËN SIVJET

Nëpër rrugë shoh statuja të vdekura
Njerëz prej kartoni
Puthen nën hijet e kërpudhave
Këtu paskan vdekur perënditë
Asnjë merimangë
Nuk ia thurë rrejtën zogut të plagosur

Më thanë se kanë ikur varrtarët
Nga ky qytet i braktisur
U larguan me të dyzetë shenjtorët
Vetëm fluturat krah djegur
Me fluturimet marramendëse
Po i përshëndesin përmendoret

Në sheshin e luleve
Trëndafilat nuk çelën sivjet
Fatin e njëjtë
Përjetuan edhe zambakët e Prizrenit

Kjo stinë e vdekjeve
Parakaloi si lubi shëtitoreve të braktisura

DESHA POR ÇDO VEPRIM I IMI

Mbrëmë nëpër rrugicat e qytetit
Pashë dru të zhveshur
Gra të mbuluara me hije të verdha
Qielli kishte një formë abstrakte
Nga sytë i pikonin
Lotët delikate të dhembjes

Me tërë forcën e fjalës kundërshtova
Atë zhveshje deri në asht
Vetëm një lëkurë e zeshktë
I mbante kockat e thyera
Nga trupi gjigant i mjegullave
Buronte një shi i çmendur

Desha por çdo veprim i im
Përfundoi vetëm me një dëshirë
Të mos shoh kurrë më
Në këtë gjendje lakurige

Hënë e leckosur
Pa asnjë kockë në trupin e saj të mishtë

ASNJË NJERI NUK PAMË TE ULLISHTAT

Hymë në një oborr trekëndësh
Pemët i kishin varë buzët
Nëpër degët e nakatosura
Këndonin turtujt e sëmure

Asnjë njeri nuk pamë te ullishtat
Drurët thua se kishin vdekur
Nga rrënjët adventive
Pikonte një lloj eliksiri shërues

Më thanë se sivjet
Nuk kishte qenë pranvera këtu
Asnjë bletë s'pamë
Nëpër lulet e fishkura të ullishtave

Vetëm një lloj insektesh të huaja
Kishte mbërri deri te parku i qytetit
Mizat dhe sëmundjet e panjohura
Vërshuan nëpër shëtitorët e lëna bosh

Sarandë, 25 gusht 2016

Cikli i dytë

Lehin edhe shirat

JU LUTEM MË LENI REHAT

Posa zbrita nga një baladë
Në cep të rrugës
Më pritnin sirenat lozonjare
Çfarë të bëj me dhembjen time
Kur kjo natë kaq shumë më ngacmon

Njëmijë kuaj të egër
Më pritnin në fund të rrugës
Asnjë kalorës në dritë
Kush i mbyte zogjtë e fëmijërisë
Që kaq dhembshëm cijat nata sonte

Nuk dua më të heshtë si guri
Nuk jam copë dheu
As mermer i fërguar në diell
Por njeriu i cili për një fjalë goje
I lë peng të gjitha ëndrrat

Ju lutem më leni rehat
Nuk dua që sonte të ja prishi
Gjumin e hidhërimit

Ka kohë që një fat ogurzi
Po e mjelë hënën e plagosur

IKËN EDHE ZOGJTË NGA QYTETI

Ju thashë se mezi dola
Nga kjo natë
Përtej asaj udhe
Pashë njerëz të vrarë

Kuaj të ngordhur
Dhe flamuj të grisur
Kujt i duhet kjo dhembje
E cila nuk ka shërim

Një njeri si një varr i braktisur
Qante në cep të rrugës
Nëpër lagjet e harruara të qytetit
Sa e sa përmendore u ngritën mbrëmë

Askush nuk di se si duken
Lotët e mermerëve të kësaj toke
Një nënë e moshuar
I numëron të lehurat e natës

Ikën edhe zogjtë nga qyteti
Askush nuk mbeti në shtrojerë

Një zë i largët zbret si jehonë
Zbret duke shkelur mbi dhembjen e ashtit

PËRSE QAJNË GURTË E LAGJES

Zogjtë si dhembjet e zeza
Flenë në shpirtrat e gurëve
Kujt i duhet kjo natë e plagosur
Të shtatë plagët e Gjergjit
Me mija vjet kullojnë gjak të mpiksur

Sonte kam dhembje shpirti
Përse qajnë gurtë e lagjes
Asnjë vashë sivjet nuk shkoi nuse
Nëpër luftëra të huaja
Na mbeti peng djemuria

Një kukuvajkë ende vajton
Mbi degët e djegura të akacies
Këto fluturime të egra
Na i morën fëmijët
Dhe i syrgjynosën tej atyre deteve

Nënat kanë mbetur si qyqet
Vetëm vaji dhe pikëllimi
I mban gjallë ata shpirtra të mekura

Një zog i zi i fatit
Përherë ndalet te nerenxa e kishës së vjetër

O JU PËRGJËROJ MI MBYLLNI SYTË

Mirazhe kuajsh dhe flamurësh
Frika e pafundme
Nuk paska të sosur
Hendeqe kockash
Ku të shkelin këmbët e mia

Kjo luftë mi mori të gjitha fluturat
Asnjë zog nuk mbeti në çerdhe
Përse lind dhe perëndon ky diell
Përse kaq shumë ngricë
Në sytë e lëbyrta të ditës

Askush nuk përgjigjet
Njerëzit ngjajnë muranave
Mbase kjo heshtje e metaltë
Ua mban shpirtin e këputur
Sa shumë dhembje paska dhembja

Më janë lodhur shikimet
Këto pamje tronditëse
S'paskan të ndalur sonte

Mi mbyllni sytë me një shami të zezë
O ju përgjërojë mi mbyllni sytë

TE ULLISHTAT E VJETRA

Ishin të trishtuara thikat
E ngulitura në kocka
Dielli nuk ndriçoi atë çast
Sterra si një mallkim
I verboi sytë e lëbyrta të rrënjëve

Në këtë lojë të dyfishtë
Nuk kuptova asnjëherë
Se errësira mund të fundosej
Si një varkë e thyer
Në shpirtin e lënduar të njeriut

Një lule vjollce
Notonte mbi dallgët e kripura
Tasat e konservave
Trokitnin në ndërgjegjen e njerëzimit
Trokitnin në portat e mbyllura

Asnjë peshkatar nuk pashë në mol
Te ullishtat e vjetra
Kishin kurdisur orën e diellit

Dhe shikonin perëndimin
Kah përflakej nga dielli i përskuqur

KURRRË MË NUK E PASHË
PRANVERËN

Kur të dalë nga brendia e ndonjë balade
Mos mendoni se vetëm unë
Bisedova me perënditë
Shumë njerëz para meje
Hynë dhe dolën nga parathëniet

Ju kujtohet atë ditë ishte dimër
Stina e egër kishte veshur
Një pallto të bardhë
Dhe i kafshonte drurët
Nga acari kafshonte edhe vetveten

Më kujtohet fare mirë se nuk pata
Tjetër rrugë
I hyrë në shpirt të legjendës
Dhe kur dola nga dhembje
Dita kishte ikur disa vjet larg meje

Kurrë më nuk e pashë pranverën
Gjithmonë në mua lulëzonte dimri
Vitet kalonin si karvanët e shkretëtirës

Oaza vajtonte pandërprerë
Fatin e devesë së ngordhur në vjeshtë
LEHIN EDHE SHIRAT

I shikoja vitrinat
Pa asnjë mesazh të mirëfilltë
Kukullat prej plastike
Kurrsesi t'i ndalin të qeshurat

Përskaj trotuarit
Shoh shikime të lodhura
Gishtat prej nikotine bezdisin erën
Trotuarit kalojnë
Mirazhe këpucësh të shqyera

Një dru i lartë kollitet
As bura nuk e ndalë kollën e keqe
Ky qytet fantazmë
I paska harruar njerëzit e vet

Pranë kontejnerëve të shqyer
Me javë nuk ndalen të lehurat
Lehin edhe shirat
Në çfarë gjendje paska rënë qyteti

Të lutem mos e prek me shikimet
E tua therëse
Atë pemë të njomë

Nëse vazhdon me ritmin e njëtrajtshëm
Kurrë më nuk do çelin nerenxat lule

NJË ZOG I ZI PO NA KËNDON MBI KOKË

Një nga një po vdesin pleqtë
Nuk ka më kush të na i hapi portat
Për një të trokitur dere
Si nëpër baladat e lashta
Po mbesim jetim

Një zog i vetmuar
Për çdo ditë herët në mëngjes
Qanë te qiparisat
Mbase po e vajton fatin e rapsodive
Kështu që edhe këngët po na vdesin

Ishte hera e fundit që mbrëmë
Ja dhamë lamtumirën rapsodit
U përshëndet edhe me turtujt e fshatit
Sa me pikëllim qante lahuta
Sa që ngjante me qenin e Uliksit

Ju thashë se po na vdesin pleqtë
Kurse ne nga skamja
Nuk po kemi kohë as t'i varrosim

E as të plakemi
Një zog i zi po na këndon mbi kokë

SA VAJTUESHËM QANTE MBRËMË

O zogu im i trishtimit
Përse kaq vonë po më thërret sonte
Nuk kam më kohë për asgjë
Për çdo ditë
Po më largohen fluturat

Mbrëmë ishte hera e fundit
Kur e pashë zogun tim të fëmijërisë
Fluturonte deri te retë
Fluturonte për t'i dëgjuar
psalmet e baladave të vjetra

Binte edhe një shi i brymtë
Mbi flokët e thinjura të një kënge
Sa trishtueshëm nën një bli
Qante nata
Dëneste me violinën e varrtarit plak

Sarandë, 26 gusht 2016

SE NUK KA NJERI TË DYTË

Po të ishte gjallë Migjeni
Nuk do të shkruaja dot asnjë këngë
Do më vinte turp
E kaluar turpit
Të shkruaj një varg para atij burri

Nuk ka dhe s'do të ketë
Një njeri të dytë
Që do këndoj aq bukur për varfërinë
Vetëm atij i shkoi për dore
Të bisedoj me tullumbat e Lulit

Ju thashë
Se nuk ka njeri të dytë
Që mund të këndoj edhe njëherë
Për ngjyrën e qymyrit dhe të thasëve
Atë lloj poezie këndoi vetëm Migjenit
GJUHA E JUAJ PREJ NEPËRKËS

Çfarë mund të më bëni diç tjetër
Afër njëmijë vjet trokas

Në dyert e mbyllura
Asnjëherë nuk u hapën legjendat

Një fyell i lashtë
Po i ndërron ngjyrat e kohës
Kurse ju akoma nuk mësuat
Se si trokitet në portat e baladave

Mu në këtë vend u hap deti
Dhe u rrënuan të gjitha muranat
Kush ishin ata që aq tinëzisht
E vranë kalin e pikëllimit
Kur binte shi në qytetin tonë

Të gjithë po heshtni
Mbase as që dini diç tjetër
Përpos heshtjes
Gjuha e juaj prej nepërkës
I kafshoi të gjitha ledhet e historisë

Mbrëmë kuptova lojën e juaj
Aq bukur luajtët sa që u ngjizët

Me gënjeshtërën e juaj
Dhe u shndërruat në një baladë tinëzare

QË NGA AJO KOHË SHIRAT NUK MEJNË

Ajo më shikonte e habitur
Më shikonte si lisi i dehur
Aq shumë qau atë natë
Sa që lotët e lumit u bënë dallgë

Kush troket në xham me sqepin e ditës
Një zog i hutuar
Gati dymijë vjet kërkon atdheun
Kërkon çerdhen e rrënuar prej shirave

Nuk erdhën asnjëherë dasmorët
Te lisat u vra nusja
Kështu thotë një legjendë
Kinse dhëndrin i gurëzua zanat

Shtatë ditë e shtatë net
Mbase edhe shtatë vjet

S'pushuan lotët e megjullave
Që nga ajo kohë shirat nuk mejnë

ERA LOZTE LOJËN E SAJ TË DYFISHTË

Në qytetin tim mbi dymijë vjet
Nuk mejnë kambanat e trishtimeve
Këndojnë edhe ikonat
Nëpër korniza të thyera
Dëgjohen psalmet e një tjetër kohe
Dëgjohen jehonat e zërave

Kur i pyeta kardinalët
Asnjëherë nuk mora përgjigje
Më duket se as që kishin
Se si të më përgjigjen
Kambanorja me xhelozë kujdesej
Për nocionin e fjalëve të pathëna

Era lozte lojën e saj të dyfishtë
Varrtari i moshuar
Për çdo ditë i recitonte
Epitafet e varreve të panjohura

Një zog i fatit gjithmonë ndalej
T'i dëgjojë zërat e lodhura të yjeve

KUMRITË MBETËN PA ASNJË SHPRESË

Me mija zogj fluturojnë
Te e nesërmja
Rryma e ngrohtë e ajrit
Depërton thellë në palcën e tokës
Zogu im i shpresave
Me qindra vjet nuk këndoi mbi çati

Kumritë mbetën pa asnjë rrugëdalje
Nëpër dyert e baladave
Nuk trokasën më rapsodët
Lejlekët i kanë harruar fluturimet
Bredhin si të dehurit
Nëpër shëtitorët e baltosura të qytetit

Asnjë përmendore nëpër rrugë
Më duket se ka vdekur koha e mermerëve
Vetëm akaciet kanë mbetur në këmbë
Nga një sëmundje e rënd

Po shfarosen turtujt
Po shfarosen edhe njerëzit e lagjes

JU LUTEM MË TREGONI

Ndoshta që nesër
Më duhet të kthehem në atdhe
Ka kohë që më kanë harruar pemët
Asnjë rrugë nuk ma di emrin

Nuk më njohin as përmendoret
Ato të kohës sime
Ishin përmendore të huaja
Kurse për këto të reja as që ekzistoj

Kush do ma hapi derën e mbyllur
Para dymijë vjetëve
Ata që ja vunë drynin
Bredhin nëpër legjendat ilire

Më tregoni o njerëz
Kush jam unë
Dhe kush jeni ju që po mi mbyllni dyert
Mbi njëmijë vjet trokas te yjet

Unë jam lodh nga bredhjet e pandërprera
Po ashtu më lodhën të trokiturat

Ju lutem më tregoni
Në cilën baladë të trokas sonte

DOMOSDO MË DUHET TË NISEM

Qëmenatë pa u zgjuar këndesat
Do të nisem në rrugë
Më presin baladat
Cilën legjendë ta kalëroj
Për të mbërritur
Sa më parë në atdhe

Para dy apo më shumë netëve
Bisedova me etërit e mi
Ata më ftuan të kthehem
Më ftuan
Me tërë forcën e fjalës
Ashtu siç e do zakoni
Dhe kodet e fjalëve shqiptare

Domosdo më duhet të nisem
Nuk kam shumë valixhe
Të vetmen që e pata
E kam ruajtur nën kokë
Me disa harta të grisura

Që një ditë të ja dorëzoj
Atdheun tim të sfilitur

THUA SE JAM NË QYTETIN E MASKAVE

Në asnjë rrugë
Nuk mund ta gjej vetveten
Më kanë harruar edhe stinët
Ky rrap i vjetër
I cili i mësoi të gjitha sekretet e mia
Sot ma paska kthyer shpinën

Askënd nuk e njoh
Por as të tjerët nuk më njohin
Po u dukem si një stinë në vdekje
Këto mjegulla mbi kokën e qiellit
Pak si tepër po u ngjajnë
Mermerëve te varret e vjetra

Kam mbetur si kaktusi në shkretëtirë
Nga të katër anët e dynjasë
Po frynë erërat e çmenduara
Kah do që e kthej kokën
Shoh njerëz me fytyra të reja
Thua se jam në qytetin e maskave

Sarandë, 27 gusht 2016

KJO PALLTO E VJETËR

Trotuareve parakalojnë të maskuar
Njerëz prej plastike e kartoni
Me duar të shirave
I përqafojnë mjegullat

Retë kryeneçe si çamçakëzin
I përtypin vetëtimat
Nga shpirtrat e mjegullave
Zbresin enigmat e dërmuara

Kalojnë pranë vitrinave
Me gjësende të vjetra
Një pallto e zezë
Mbi njëmijë vjet qëndron në vitrinë

Askush nuk e blenë
Ka një çmim marramendës
Aq është e shtrenjtë
Sa që s'ka lek askush ta blej

Kjo pallto e vjetër
Mbase tregon kohën e qepjes

Askujt nuk i bie për shtati
Është sipas masës së një perëndie

KRONISTI NË FJALË

Mbrëmë i bleva dy palë këpucë
Dy herë i kalova rrugët e qytetit
Unë dhe këpucët e blera
Bisedonim për kohërat e mira

Sot asgjë nuk ngjau
Për çfarë mund të flitet
Një grua kishte bërë vetëvrasje
Kurse një njeri i shpëtoi vdekjes

Një kronist i moshuar
I njihte si në pëllëmbë të dorës
Rrugët e qytetit fantazmë
I kishte përjetuar lindjet dhe vdekjet

Nuk kishte lënë asnjë ngjarje
Pa e shënuar në notesin e grisur
Ai dinte cili djalosh shkoi ushtar
Dhe cilin e kthyen me arkivol

I njihte të gjitha nënat e qytetit
Ua lehtësonte dhembjet

Kronisti në fjalë
Mbante shënim për varret e vithisura

NJERËZIT ZHDUKESHIN SI HIJET

Në qytetin tim
Kanë mbetur peng të gjitha rapsoditë
Më duket se kot kënduam
Për muranat e shembura

Ishte koha e dhembjeve
Në kulmin e shirave
I pamë vetëtimat
Kah e ndiznin flakë qiellin

Përjetuam vdekjet dhe ngritjet
E perëndive
Yjet çdo herë ishin të pikëlluar
Binin në tokë si kërpudhat e kalbura

Ishin kohërat e liga
Njerëzit zhdukeshin si hijet
Sa herë që pamë vdekjen me sy
U bëmë edhe më të egër

Na thanë të mos i besojmë askujt
Por ishte kot

Njerëzit nga frika i besojnë trillimeve
Dhe krijojnë perëndi prej kartoni

FJALËT TONA PREJ LETRE

Fjalët tona prej letrë
I morri era
Mbetën vetëm pikëllimet
E çasteve që vet i krijuam

E çfarë nuk krijuam ne
Një ditë krijonim një zot prej ëndrrë
Kurse ditën tjetër
I shembnim të gjitha muranat e ngritura

Të tillë ishim
Ti kryeneçe si era e tërbuar
Kurse unë i ngjaja rrapit
Që kurrë s'lakohej nga furtunat

Kështu ndërtonim ëndrrën tonë
Mbi një varkë
E cila herë fundosej
E herë kacafytej me dallgët dhe stuhitë

Fjalët tona prej letrë
Kurrë nuk i vendosëm në kornizë

As s'i mbuluam me mermer të kuq
Fjalët tona ende janë fjalë prej mishi

POR EC E BESOJU ATYRE PUNËN E LLOGARISË

Dikur i rritëm
Nuk na u deshtë të shkruanim asnjë fjalë
Për teoremën e Pitagorës
Kuptuam formulën e dashurisë
Pa laps dhe vizore
Hymë në botën e panjohur të ndjenjave

Vonë kuptuam se kjo punë
S'ka të bëjë me asnjë lloj matematike
Dy here dy
Ndonjëherë bënte shtatë
Shtatë herë numëronim
Por llogaria delta krejtësisht ndryshe

Na treguan edhe të tjerët
Por ec e besojë atyre punën e llogarisë
Filluam të numëronin
Çdo ditë bile orë e çast

Nuk ndaleshim
Kurse mes çdo fjale lindte një tjetër problem

FILLUAM TU BESONIM IDHUIJE

Vonë kuptuam
Se kishte vdekur vjeshta
Drurët dukeshin të zbehta
Anemike
Pa jetë e pa shpirt

Frynte edhe furtuna
Ne mes fjalëve s'gjetëm derman
Filluam tu besonim idhujve
As perënditë dardan s'na ndihmonin
Kur paraqiteshin në letër
Problemet e thjeshta

Ju thashë se vonë kuptuam
Mënyrën e fluturimit
Por kurrë nuk mësuam
Si duhet fshehtësinë e fluturimit

Në çdo tentim si fluturave të sëmura
Na u thyheshin krahët

NOTONIN MBI UJË GRUMBUJ TASESH

Në shpirtin e detit të përgjumur
Fanari lëshoi spirancën
Kurse brigjet ëndërronin
Përmbytjet e të gjitha anijeve

Syprina nuk lëvizte
Më duket se kishte vdekur uji
Një anije e çmendur
Mbrëmë nuk i shkyçi dritat

Njëmijë varka të vogla
Ngarkuar me sirena të virgjëra
U fshehën pas dritave të kuqe
Të nesërmen i pamë peshqit e ngordhur

Notonin mbi ujë grumbuj tasesh
Të konservave

Notonin si të babëzitur
Pikëllimet e kuajve të ujit

ÇELËN ME TË GJITHA NGJYRAT E LIRISË

Kurrë nuk mësuam
Se kush i vrau bozhuret
Por këto lule të pikëlluara
Mbi dymijë vjet nuk po çelin dashuri

As zë më nuk kanë
Nga vaji i tepërt në ecje e sipër
I humbën shqisat e të prekurit
Dhe tani ngjajnë me zëzëllimën

Sa herë që shoh në dy gjunjë
Fushën e Mëllenjave
Më kujtohet vasha me shtambë në duar
Duke shuar etjen e vdekjes

Mbase askush nuk di se pas disa viteve
Do të çelë një bozhur i ri

Do çelin me të gjitha ngjyrat e lirisë
Pemët e mbjella para shumë shekujve

ÇFARË NGJAU ME TY MOJ
BUKURO SHE

Ah moj fushë e pikëllimit
Kush të tkurri kaq shumë
Ishe një zonjë e madhe
E sot u bëre për lumë

Më duket se t'u kanë shterur sytë
As për ilaç nuk ke më lot

Çfarë ngjau me ty moj bukuroshe
Që të harroi i madhi Zot

MJEKËRBARDHI ME SHUMË NAM

Mbi degë ullinjsh
I ndjej mallkimet e zogjve
Këtij deti të çmendur
Si ndalen lotët dot

Mbase mbi dymijë vjet
Fluturat po i kërkojnë
Krahët e djegura
Nëpër shuplakat e tua o Zot

Ku tani qëndrojnë ulur
Më del parasysh qyteti fantazmë

Ku e pinte kafe e mëngjesit
Mjekërbardhi me shumë nam

NJË VARKË GJYSMË E THYER

Erdhën dhe shkuan netët
Dhe sërish erdhën
Të ngjizura
Me degët e ullinjve

Dy anije të vetmuara
I dolën përballë dallgës
Sterra notonte
Me vetminë e saj

Ikën edhe pulëbardhat e fundit
Ikën përtej tokës
E përtej detit
Fluturuan pas anijeve fantazmë

Një varkë gjysmë e thyer
Mbrëmë papandehur u ndal

Në pikëllimin e Jonit
U ndal dhe lëshoi spirancën e trishtimit

NGA SYTË E KALTËR TË DETIT

Sybajamja e vogël
Ishte ulur mbi degët e ullinjve
Dhe e shkapërthente jelekun
Nga thimthat e saja të bardha
Si mushti i hardhive
Pikonte dita e pagëzuar

Thyhashin degët e njoma
Thyhej ajri në horizontin e përskuqur
Ajo buzëqeshte si pranvera
Nga tëmthat e erës lozonjare
Si në ndonjë legjendë
Buronte uji i bardhë si dëbora

Me kërshtëri i shikonte njerëzit
Deniku i hutuar
Kërkonte emrin e vet me s degëve
Ullinjtë veç ishin pjekur

Nga sytë e kaltër të detit
Dolën sirenat e të gjitha kohërave
TRENAT MBASE NUK ERDHËN SIVJET

Diku mes xhadesë dhe molit
Shikoja nga dritarja e mbrëmjes
Shikoja i ekzaltuar
Kah piqeshin ullinjtë në dimër

Treni i shpresës kurrë nuk kaloi
Nëpër stacionin e pritjes
Algat e kaltra
Bisedonin me lulet e çelura të ullinjve

Nga zgërbonjat e trungjeve
Kuptova se sa mote të liga
Kaluan nëpër degët e thyera të vjeshtës
Kurse ullinjtë thartoheshin nëpër degë

Kurrë nuk mësova se si merr frymë rrënja
Vetëm gjethet e njoma e dinë
Tregimin se si rritet fasulja magjike
Rritet kur lind stina e re në vjeshtë

Trenat mbase nuk erdhën sivjet
S'do të vijnë as në vitin e ardhshëm
Kurse ullinjtë e verdha
Presin kohën e pjekjes së degëve të njoma

Sarandë, 28 gusht 2016

Cikli i tretë

Nga shpirti i pavdekshëm i flakës

KALBJET NDODHIN SIDOMOS DIMRAVE

Përbrenda portave
Një pasqyre e ndryshkur
Nënkresa e djersitur
Përjeton aktin e parë të ikjes
Së pëllumbave të egër

Një trëndafil
Qe disa vjet nuk lulëzoi asnjëherë
Më duket sa janë kalbur rrënjët
Kam dëgjuar se kur ngjajnë kalbjet
Rrënohen muranat e kishave

Këto fenomene ndodhin sidomos dimrave
Kur çmenden acaret
Kurse në rastin e kopshtit tonë
Disa vjet me radhë
Nuk kaluan këndeje pari dimrat e egër

Diçka e jashtëzakonshme
Po ndodh me gjuhën e natyrës
Ka filluar ta harroj formulën e pagëzimit

E kanë lënë edhe veshtë
Disa vjet me radhe nuk i dëgjoi kambanat

KJO LOJË E LASHTË

Ajo i mbante në dorë letrat e bixhozit
Dhe zaret prej dylli
Luante lojën e ikjes prej vetvetes
Por kurrë nuk arriti
Të largohet dy hapa e të mos hetohet

Kjo lojë e lashtë
Sa kambana e vjetër e qytetit
Të gjitha zaret i fshehu
Në varret te bregu i diellit
Atje ku kumritë vetëm në dimër gugatin

Një ditë një kronist i regjur
I dogji të gjitha kujtimet e qiparisave
Te portet e mbyllura

Mbeti vetëm thika e harrimit
Dhe zaret e fatit që kurrë nuk qeshën

THANË SE I NGJANTE MACES

Atë ditë pëshpëritjet s'patën të ndalur
Nga kati i shtatë
Shtatë herë kishte kërcyer një njeri
Me këmishë të bardhë
Dhe po aq herë
E kishin parë në katin e tetë

Thanë se i ngjante maces
Përherë binte në këmbë
Ata të emergjencës
Një herë ja kishin lidhur duart
Por kërcimi i asaj dite
I kishte kapërcyer të gjitha parashikimet

Asnjëherë askujt nuk i besova
Desha të bindem për këtë njeri fenomen
Kur u pamë me të
Ishte shtatë pëllëmbë mbi tokë

Nuk kishte as këmishë të bardhë
Kalonte rrugës me një kapelë akrobati

DOLËN PËRBALLË HIJEVE TË ZEZA

Një njeri i kishte mbyllur atë çast
Të gjitha portat e varkave
Deti dukej si një lis i shtangur
Në horizontin e pafund
Në vija lakore iknin patat e egra

Nuk ishte vjeshtë e vonë
As dimër i hershëm
Por stina e luleve sapo kishte filluar
Një frymë e lehtë
I shkundte petalet e trëndafilave

Atë ditë një kohë të gjatë
Nuk pushuan të reshurat imcake
Deti si në ëndërr
I tundte shpatullat e anijeve
Në brigjet e Jonit i tundte fanarët

Si në ndonjë përrallë
Ose legjendë e lashtë nga kalaja
E Porto Palermos

Dolën kalorësit më të egër të deteve
Dolën përballë hijeve të zeza

NGA SHPIRTI I PAVDEKSHËM I FLAKËS

Askurrë nuk mësoi njeriu
Se sa të përkryera janë
Fluturimet
E fluturave të bardha
Kur nga brigjet e kujtesës
Dalin etërit me kalorësit e agimeve

Sa herë që merimanga
E zezë
Thur rrjetin e përsosur të frikës
Për t'i zënë mushkonjat
Në atë betejë lind perfeksionimi
I përkryer e zëzëllimë së krahëve

Një flutur çfarë do ngjyra qoftë
Kur përfundimisht fundoset
Në ëndrrën e virgjër të qiriut
Para se t'i digjen krahët

Nga shpirti i pavdekshëm i flakës
Dalin kalorësit e vetëtimave

Kurse njeriu asnjëherë nuk mësoi
Urtinë e zjarrit
Sa herë që flaka e verdhë
I lëpiu muret
Nga zëri i ndërgjegjes
Dolën fluturat e bardha të ardhmërisë

Prishtinë 29 gusht 2016

PËR ÇDO NATË ULEN STINËT

Të shkosh në koncertin e yjeve
Duhet të ndihesh si mbret
Pantallonat e mia të arnuara
Pritnin te një prag
Fillimin ose mbarimin e stinës

Por gjithsesi pritnin
Si kau i lodhur i ripërtypsha kujtimet
Jashtë në oborr
S'pushonte korri i shtatë violinave
Kurse mbi degët e ullinjve po ulen turtujt

Shikoj tërë habi imazhet e mendjes
Shtreza paska lëshuar rrënjë te pemishtet
Mbi flokët e mia të thinjura
Për çdo natë ulen stinët e acarta
Dhe vajtojnë ikjen e kohës

Atë ditë s'pata kohë
As dy fjalë të mira me t'i thënë
Për disa ballë më shumë ndjeva

Dridhjen e gjunjëve
Kur pashë se si fluturonin fluturat e kaltra

QËNDROJA NË PRAGUN E GURËVE

Asnjeri nuk di
Se sa herë e kam pyetur veten
A thua vallë isha gëzimi
Ose hidhërimi i stinëve

U ngjaja reve kur tkurreshin
Dhe shirave që lëshohen pingul në tokë
Gjithmonë nga gishtat e mia
Si rrëshira kanë pikuar trishtimet

Por çfarë natyre kam
Kurrë njerëzit nuk kuptuan
Gëzimin e as pikëllimin tim
Por gjithsesi që të dyja flinin në mua

Një ditë tërë jetë shikoja diellin
Kurse ditën tjetër
Qëndroja në pragun e gurëve
Dhe përcjellja
Koncertin e akullt të meteorëve

Mbi dymijë vjet eca nëpër prush
I shkela zjarret e të gjitha kohërave

Dhe sërish jam në fillim të rrugës
E cila nuk paska të mbaruar

NJË ZË BARITONI SI ZËRI I DRURËVE

Përsëri dhe përsëri
I shikoj kah bien mbrëmjet
I vendosi yjet endacakë
Nëpër xhepat e pantallonave
Dhe si i xhindosur vrapoj rrugëve

Kjo natë nuk paska të sosur
Sterra belbëzon si gjethet e fëmijërisë
Çfarë është ky koncert
Që s'paska të pushuar në këto çaste
Derisa bisedoj me yjet endacakë

Një zë baritoni si zëri i drurëve
Ushton në mendjen time
Më duket se sapo ka filluar
Loja e lashtë e shiut
Nga ullukët e çatisë pikojnë trishtimet

Te varret s'dua të shkoj sonte
Mbase edhe as nesër s'do të kem kohë
Qivurin e lidha fare mirë

E zura për gryke me një litar
Të anijeve të vjetra homerike

MBI LËKURËN TONË TË GRISUR

Njeri të gjallë nuk paska mbetur
Po largohen lejlekët
Po ikin edhe turtujt nga grunajat
Mos është vallë kjo ikje
Mallkimi i ndonjë perëndie të çmendur

Askujt asgjë nuk i bë më
Dhe sërish po jemi fajtorë kujdestarë
Nuk po na lënë rehat cerberët
As në trojet e etërve
Nuk lënë kishë mbi faqe të dheut

Nuk dëgjohen as kambanat e zisë
Mbase as nuk guxojmë të vajtojmë
Vetëm me grithje fytyrash
Na shkoi kjo jetë
Të cilës nuk i shihet as fundi

Mbi lëkurën tonë të grisur
Nuk e dallojmë hartën e atdheut
Sinorët u ngjajnë litarëve të këputur

Po na kalben anijet nëpër mole
Me shekuj fanarët s'na tregojnë udhën

DËGJOHET KONCERTI I YJEVE

Atë çast binte nga pak shi
Pikat groteske krijonin një muzikë
Të padëgjuar deri më sot
Lart në qiell
Dëgjohet koncerti i yjeve

Nëpër rrugicat e qytetit
Fëmijët u fryjnë balonave prej letre
Te shatërvani
Stërkalat e ujit vallëzojnë
Një valle të lashtë mortore

Pranë kishës së Shën trinisë
Kalojnë të përqaftuar të dashuruarit
Mbase nuk e vërejnë atë valle
Misterioze dhe arkaike
Që lozte shiu në qytetin Lidhjes

Qepenat këtu vetëm të dielave s'hapen
Kurse ditëve të tjera
Nuk mejnë zërat e zejeve

Në këtë qytet të lashtë njerëzit punojnë
As më pak e as më shumë tetë ditë në javë

ASPAK NUK U BESOJNË KUAJVE

Nuk di se nga cila kohë
Por njerëzit e qytetit tim
Aspak nuk u besojnë kuajve
Sidomos atyre prej druri

Sa herë që ulen korbat
Mbi degët e pemëve të egra
Neve na kujtohen kuajt
Dhe vrapi i sterrës nëpër histori

Na kujtohen ardhjet dhe ikjet
E ushtarëve pa pushkë dhe trasta
Për një kafshatë buke
Janë në gjendje ta blejnë dhe shesin atdheun

Të tillë kanë qenë gjithmonë gjeneralët
Birra e thartë vlente sa një kokë ushtari
Rrufitnin nga disa të tillë në ditë
Për ta shuar etjen e ikjes dhe të frikës

Të tillë kemi qenë
Nuk u besonin as njerëzve

Sa për kuajt e drurët
Me kohë jemi bindur që nuk vlejné asnjë lek

NGA GJËMA E DRINIT TË BARDHË

Qëndroja mbi urën e drurit
Lumëbardhi krenarë si gjithmonë
Këndonte një këngë të vjetër të Lidhjes
Dallgët më shikonin me habi
Se si e gjuaja hirin tim
Nga hinorja e kujtesës

Një copë dallge rrinte mbi shkëmb
Dhe shikonte seri me sy
Njeriu dhe hinorja
Bisedonin me guralecët latuar nga shekujt
Kur doli nga tallazet peshku i fëmijërisë
Me fund u zbrazë hinorja

I ngjizur me brigjet që kurrë s'u bashkuan
Këndoi një këngë të vjetër
Sa vetë historia
Kënduan edhe dallgët

Nga gjëma e Drinit të Bardhë
Atë çast jehoi kori Hyjnor i yjeve

NDALEM NË NJË CEP TË MENDJES

Pas portave të jashtme
I pamë gurtë e bardha të legjendave
Si në ndonjë përrallë njëra pas tjetrës
Zgjoheshin zanat e malit

Ishte koha kur njerëzit e gjetën zjarrin
Druri atë kohë matej me jetën
Ngrohej në heshtje
Pantomima e shpellave të acarta

Kur mësuan njerëzit ta duan flakën
Filluan t'u përngjajnë fluturave
Dhe kurrë më nuk u larguan
Nga ai rreth magjik i fluturimit

Dhe tani sa herë më thërrasin kujtimet
Ndalem në një cep të mendjes

Ndalem dhe meditoj
Për zjarrin dhe shpirtin e tij krenar

NJERËZIT PASKAN IKUR

Nëpër skuta lagjesh
Shoh sy të gurtë
Duart prej mermeri
Përqafojnë pantomimën e lëvizjes

Ti askund
Ku ishe dje kur i ftova perënditë
Më duket se kishe kaluar
Në anën tjetër të urës

Nuk i pashë as kumritë
Dikush i kishte ndaluar fluturimet
Asnjë zog nuk kaloi mbrëmë
Nëpër lagjet e evgjitëve

Dikur vonë kuptuam
Se ishte shterë në tërësi lumi
Kishin vdekur edhe algat e verdha
Vetëm kabaja jehonte në malësi

Nëpër skuta lagjesh dëgjoj
Lehje qensh

Njerëzit paskan ikur
Nga vetmia e tyre vrastare

ËNDRRAT JANË SI FËMIJËT

Brenda meje i fsheha
Të gjitha ëndrrat
Kështu që mendova
Se më përkasin vetëm mua

Isha shumë gabim
Edhe unë ëndërroj si e gjithë bota
Duart e fishkura të barit
Dhe shpirtin e pathyeshëm të drurit

Ëndrrat janë si fëmijët
Pa to vështir jetohet
Kurse me to
Nuk buron as një lumë nga kujtesa

Secilën ditë shohim gjithmonë
Disa lloje ëndrrash
Ato me ngjyrë blu
Dhe ato të tjera të tejdukshme

Por asnjëherë nuk përsëriten më
Ëndrrat e adoleshencës

Sado që i duam ne
Ato mbesin vetëm ëndrra të mira

HESHTJA I NGJANTE METAFORËS SË PIKËLLIMIT

Ne mbetëm midis fushës
Mbetëm si një turtull pa krah
Kjo pamje alegorike
I ngjante dhembjes së shpirtit

Asnjë zog tjetër nëpër kori
Mbase ikën përtej deteve
Kjo vetmi vrastare
Po i mbytë të gjitha shpresat e fluturimeve

Kur të pashë te kroi
Ti më nuk ishe ajo e adoleshencës
Mbi gërshetat e tua
Peshonin sa dhembja stinët e kaluara

Kur të pyeta për historinë e re
Nga vaji i trishtuar

Asnjë fjalë nuk më the
Heshtja i ngjante metaforës së pikëllimit

ECIN NËPËR BANKINAT E MOLIT

Kapërcejnë rrugës për në mol
Njerëz me fytyra
Të mavijosura nga lodhja
Përkunden si varkat e thyera
Përkunden
Duke i përtypur ditët e kaluara

Prej thasëve të ngarkuar me thëngjill
Derdhet pluhuri i zi
Nëpër bankinat e përgjumura
Flenë shpirtra të lodhura
Kur mbërrin deri në va
Nuk u mbetet asnjë pikë shpresë

Të nesërmen kur kthehen në punë
Kthehen të ngarkuar
Me qindra probleme ditore
Ecin nëpër bankinat e molit

Duke u kalamendur
Me thasë të ngarkuar me dhembje

ME NJË SHQIPONJË NË FLUTURIM

Nuk dua asnjë simbol tjetër
Mbi varrin tim
Nëse duhet ndërromani emrin
I vetmi simbol
Që i ka hije poetit është fjala

Ju thashë troç
Nuk më interesojnë simbolet
E asnjë feje tjetër
Mbi varrin tim vendosni një gur
Nga metaforat e atdheut tim

Sa për simbole
Nuk më bëhet kurrë vonë
Nëse i gjeni diku ato dardane
Mund t'i vendosni te koka
Nëse duhet edhe të këmbët

Por domosdo t'i përngjaj simboleve
Të atdheut tim
Me zërin e etërve nga lashtësia
Të më vizitojnë gjithmonë
Me një shqiponjë në fluturim

Prishtinë, 30 gusht 2016

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Disa kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e Qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret, kryesisht me poezi, që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë, të cilën e botoi në revistën “Pionieri” më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës, bashkë me shokët e punës dhe të pendës, themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në kuadër të punës së këtij grupi letrar, qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës, që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Muresha. Është prezantuar në Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990, nga Hasan Hasani, në Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 – 1995, nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin Portrete Shkrimtarësh nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit

2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëndarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar , “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot , 2009.

14. "Kashelasha në vargje", poezi për fëmijë," Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. "Pema e bekuar", E përkthyer, Rumani, 2010.
16. "Bajraktarët e vatanit", poezi satirike, Klubi letrar, "Fahri Fazliu" Kastriot , 2010.
17. "Hijet e ndryshkura", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
- 18."Stuhi në Kutulishte", poezi, "Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
19. "Posa ikte nata", poezi, "Qendra e kulturës ", Kastriot, 2010.
20. "Loja e myshqeve", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010.
21. "Lumëbardhi dhe gjëma", poezi,"Qendra e kulturës", Kastriot, 2010
22. "Metafora e heshtjes", poezi, "Qendra e kulturës", Kastriot, 2010
23. "Hyji në Prekaz", poezi,"Qendra e Kulturës", Kastriot, 2010.
24. "Sinorët e hinores", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot 2010.
25. "Don Kishoti dhe Rosinanti", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26."Zjarri i dashurisë", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
27. "Kur likenet vallëzojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
28. "Ditari në vargje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
29. "Tingujt që nuk përfundojnë", poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010.

30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2010
32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve, Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
35. “Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
36. “Tejdukshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2011
41. ”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot, 2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

62. “Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
64. “Lisi në rrënjët e veta”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot 2012
67. “Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
69. “Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
73. “Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2012

78. “Pyesni zogjtë në ikje”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
84. “Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
88. “Sy të e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014.
91. “Krakëllimat e natës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
93. “Atdheu i paçmuar” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014

94. "Psalm i harruar ", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
95. "Për kë po bie moj kambanë", Poezi Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
96. "Mbi flokët e ullukëve", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
97. "Menatë vijnë lejlekë", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
98. "Loti i gotës së dehur" , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
99. "Stina asnjansë", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
100. "Dëneste bashkë me erën" Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
101. "Druri i pikëlluar", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
102. "Një grusht dashuri", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
103. "Lëreni zërin tim", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
104. "Shi në qytetin tim", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
105. "Si trenat e verbër ", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
106. "Zjarri i malli tim ", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
107. "Kur teshtin era", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014
108. "Mbi shpirtin e erës pagane", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu", Kastriot, 2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2014
- 110.”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 111.“Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 113.“Mes telave gjembor ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” ,Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
- 116.”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” , Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ”, Poezi Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ”, Poezi, Shtëpia Botuese”TREND”, Prishtinë, 2015
- 123 . “Përtej portave të mbyllura” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2015

124. “Malli i etjes” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016
125. “Kur qajnë pemët ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
126. “Të dielave në qytetin tim ”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
127. “ Nëpër brigjet e kujtesës” Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
128. “Rrugës qante një stërqok”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
129. “Kali im prej bore” , Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016
130. “Përballë hijes së mollës ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
131. “Jehu i zërave”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
132. “Në kujtesën e pemëve ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
133. “Më mirë një gjysmë ëndrrë ”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND “, Prishtinë, 2016
134. “Një dry prej dylli ” Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”, Prishtinë, 2016.
135. “ Në anën tjetër të mendjes”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
136. “Sa shumë ethe pat dimri sivjet”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
137. “Enigmat e kashelashave ”, Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
138. “Nuk i them uinë dot kësaj liri” , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
139. “Fluturat prej letre ”, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016

140. “Fluturimi i gjinkallës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2016
141. “Kumritë prej deltime”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2016
142. “Më pritni te baladat e gurit”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017.
143. “Trenat këtu gjithmonë vonohen”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
144. “Lulëzojnë gjethet e ullinjve”, poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë, 2017
145. “Teatri antik i kujtesës”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017
146. “Portreti i lirisë”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
147. “Një stinë delikate”, poezi, Shtëpia Botuese TREND”, Prishtinë, 2017
148. “Te ullahtat e vjetra ”, Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”, Prishtinë. 2017

PËRMBAJTJA:

Cikli i parë

Ah ullinjtë e atdheut tim	
9	

I shtrij duart nëpër korridor	
11	

Para lindjes së agimit varrosëm vdekjen	
12	

Me flokët e shprishura të Jonit	
13	

Asnjë zanë bjeshke nuk pamë	
14	

Më janë shtangur nofullat	
15	

Këtij shiu të lodhur	
16	

Ah ullinjtë e atdheut tim	
17	

Po thahen edhe gurtë	
18	

Në vorbullën e detit	
19	

Anijet e lashta mitologjike	20
Buronin njëqind diej në ditë	21
Ditët këtu ngjajnë me pluhurin	22
Ky shi i kripur si vet deti	23
Gjen një shteg mes detit	24
Delet e bardha	25
Nga kjo pemë e shenjtë	26
Edhe njerëzit janë të tillë	27
Vetëm tallazet e dinë këtë fshehtësi	28
Një zog ndoshta ai i zi	29
Nën qiparisin e djegur	30
Shiu idhnak nuk prante	31
Trëndafilat nuk çelën sivjet	32
Desha por çdo veprim i imi	33
Asnjë njeri nuk pamë te ullahtat	34

Cikli i dytë

Lehin edhe shirat	35
Ju lutem më leni rehat	37
Ikën edhe zogjtë nga qyteti	38
Përse qajnë gurtë e lagjes	39
O ju përgjëroj mi mbyllni sytë	40
Te ullishtat e vjetra	41
Kurrë më nuk e pashë pranverën	42
Lehin edhe shirat	43
Një zog i zi po na këndon mbi kokë	44
Sa vajtueshëm qante mbrëmë	45
Se nuk ka njeri të dytë	46
Gjuha e juaj prej nepërkës	47
Që nga ajo kohë shirat nuk mejnë	48
Era lozte lojën e saj të dyfishtë	49

Kumritë mbetën pa asnjë shpresë	50
Ju lutem më tregoni	51
Domosdo më duhet të nisem	52
Thua se jam në qytetin e maskave	53
Kjo pallto e vjetër	54
Kronisti në fjalë	55
Njerëzit zhdukeshin si hijet	56
Fjalët tona prej letre	57
Por ec e besoj atyre punën e llogarisë	58
Filluam tu besonim idhujve	59
Notonin mbi ujë grumbuj tasesh	60
Çelin me të gjitha ngjyrat e lirisë	61
Çfarë ngjau me ty moj bukuroshe	62
Mjekërbardhi me shumë nam	63
Një varkë gjysmë e thyer	64

Nga sytë e kaltër të detit	65
Trenat mbase nuk erdhën sivjet	66

Cikli i tretë

Nga shpirti i pavdekshëm i flakës	67
--	-----------

Kalbjet ndodhin sidomos dimrave	69
Kjo lojë e lashtë	70
Thashë se i ngjante maces	71
Dolën përballë hijeve të zeza	72
Nga shpirti i pavdekshëm i flakës	73
Për çdo natë ulen stinët	74
Qëndroja në pragun e gurëve	75
Një zë baritoni si zëri i drurëve	76
Mbi lëkurën tonë të grisur	77
Dëgjohet koncerti i yjeve	78

Aspak nuk u besojmë kuajve	79
Nga gjëma e Drinit të Bardhë	80
Ndalem në një cep të mendjes	81
Njerëzit paskan ikur	82
Ëndrrat janë si fëmijët	83
Heshtja i ngjante metaforës së pikëllimit	84
Ecim nëpër bankinat e molit	85
Me një shqiponjë në fluturim	86

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Te ullahtat e vjetra/ Adem Zaplluzha. – Prishtinë :
“Trend”, 2017. – 102 f. ; 20 cm.

ISBN 978-9951-694-81-0